

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ἀνὰ 18
φύλα . . . . Φρ. 10
Κατὰ ἔξαρηνίαν " 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν " 13

Αἱ καταχωρήσεις ἀποστέλλονται ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ Γραφεῖον μένει ἀνοι-
κτὸν ἀπὸ τῆς 7 π. μ. μέ-
χρι τῆς 8 π. μ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Αγγελῶν, διατριβῶν, γνω-
στοποιήσεων, κλπ. ὁ στῖχ.
Διπ. 10
από την πατέρα της Λαζαρίδης " 5

τέλος δικαστικας κατα-
ωρήσεις ἀνὰ στίχον Δεπ. 3

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ.

ατ' Ὁκτωβρίου τοῦ 1886 ἀνεβιβά-
ζετο ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Μεδιο-
λάνοις Θεάτρου νέον μελόδραμα τῇ
«Flora Mirabilis». Ἀπὸ τῆς πρωτηγείας αὐτοῦ ἀ-
πὸ σκηνῆς διδασκαλίας τὸ δύστοκον καινὸν τῆς
σπουδαιότερας τῶν Ἰταλικῶν μεγαλοπόλεων,
οἱ διακεχριμένοι χριτικοὶ τῆς μουσικῆς, οἱ ἔρ-
χοι συνθέται ἐνέπληγταν τὸν συνθέτην αὐτοὺς
ἀπείρων καὶ κολακευτικωτάτων ἐπαίνων. Τὸ
νέον μελόδραμα ἐπέτυχεν. "Εκτοτε περιήλθε τὰ
Θέατρα τῶν ἐπισηματέρων Ἰταλικῶν πόλεων,
ἀνεβιβάσθη δὲ ἐπὶ σκηνῆς καὶ τοῦ ἐν Κολωνίᾳ
τῆς Γερμανίας θεάτρου. Τὸ δονομα τοῦ μου-
σουργοῦ ἔξηλθε τῶν ὄρίων τοῦ Ἰταλικοῦ Βασι-
λείου καὶ ἐγένετο γνωστὸν καὶ ἔξω τῆς Εὐρώ-
πης, ἡ Ἀμερικὴ γνωρίζει καὶ τὸν μουσουργὸν
καὶ τὸ ἔργον του, διότι εἰς πολλὰ τῆς Ἀμε-
ρικῆς Θέατρα τὸ νέον μελόδραμα ἐδιδάχθη.

Ο συνθέτης, περὶ οὓς τότος ἐγένετο λόγος,
ὅ ἐμφανισθεὶς ἐν χρόνοις, καθ' οὓς ἡ Ἑλλειψία
διακεκριμένων μελοποιῶν εἶναι ἐπαισθητή, ἵνα
συνεχίσῃ τὴν σειρὰν τῶν μεγάλων μουσουρ-
γῶν, ἃς τελευταῖοι κρίκοι εἶναι ὁ Βέρδης καὶ
ὁ Γκουνώ, εἶναι Ἐλλην, εἶναι ὁ ἐν Κερκύρᾳ
γεννηθεὶς Σπύρος Σαμάρας.

“Αμα ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἐγνώσθη ἡ ἀξία
τοῦ νέου μουσουργοῦ, ἅμα ἐβεβαιώθη ὅτι κα-
τατάσσεται ὑπὲ τῶν διατήμων τῆς Εὐρώπης
κοιτικῶν τῆς μουσικῆς εἰς τὴν χορείαν τῶν ἔ-
ξιγχων μελοποιῶν, ἀμέσως ἐν Κερκυρᾷ διεθύ-
φθη ἡ τοπικὴ φιλοτιμία, χαρᾶς δὲ ἐνεπλήσθη
πᾶσα Κερκυραϊκὴ καρδία ἐπὶ τῇ ὑπερόχῳ θέ-
σει ἣν κατέλαβεν εἰς συμπολίτης μας, τὴν γα-
ρὸν δὲ ταύτην συνεμερίσθη ἀπαν τὸ ‘Ελληνι-
κόν.

Δὲν ἥρκει ὅμως ή διάθηρψις τῆς φιλοτιμίας
καὶ ή ἐκδήλωσις τῆς χαρᾶς, ἔπειτε πάντα
ἄνδρας δύτης τὸ Κερκυραῖκὸν καὶ ἑλληνικὸν ὅ-
νομα ἐν τῷ κόσμῳ ἐτίμησε καὶ οὔτενος τ' ὄνο-
μα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας θάττη μημονεύῃ ή Ἰστορία
τῆς τέγγυης. Ἐπειδὴ λοιπὸν ή δημοτική Ἀρ-
χὴ ὅτι ἔπειτε ν' ἀναβίβασθή το τοσοῦτον ἐπι-
κροτηθὲν μελόδραυκα καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ
Θεάτρου τῆς πατρίδος τοῦ ἔξοχου συνθέτου
του, τὴν σκέψιν της δὲ ταύτην ἀνεκοίνωσε
τῷ ἔξοχῳ καλλιτεχνῃ, δύτης πλήρης πρὸς τὴν
γεννέταντα πόλιν τοιωτας μάλια πρωθύμως συνή-
νεστεις τοῦτο ἐπιστείλας συνάμα καὶ πίστας
μεταβολῆς καὶ προσθήκας ἐνόμιζεν ἀναγκαῖας,
ὅπως το μελόδραυκά του ἀναβίβασθή ἀπὸ σκη-
νῆς. Ή ἐπιτελὴν αὐτὴν ἀνεκοινώθη εἰς τὸ Δη-
μοτικὸν Συμβούλιον, διπερ ἀξιετελῆντας καὶ προ-
θυμότατος ἐψήφισε πάτης τὰς ἀναγκαῖας πρὸς
τοῦτο τιττώστις διερμηνεύον περὶ τοῦτο τὸ
φρόνημα τοῦ τόπου σύμπαντος, διότι εἴναι α-
ἱς ον περιεργείας, ὅτι οὐδὲν ἡχούσθη οὐδὲ μία
καν αειτιμοσία.

Ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ, ιδίᾳ δὲ ἐν ταῖς ἡμετέραις, αἵτινες δὲν
ἡγέτησαν νὰ παρακολουθήσωτι τὴν πρόοδον τῶν Εὐρωπα-
κῶν κοινωνιῶν, ὑπάρχει καὶ τάξις τις ἡτοι μὴ λαβοῦσται
τὴν ἀπαίτουμενην ἀνάπτυξιν δὲν δύναται νὰ ἔκτιμητη ἐπαρ-
κῶς τῶν διανοητικῶν ἐργαζομένων ἀνδρῶν τὴν αἴσιαν, ἐν τού-
τοις καὶ ἐν τῇ μικρῷ ταύτῃ τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων τάξει,
οὐ μόνον δὲν ἡκούσθη μεμψιωρία τις, ἀλλὰ μάλιστα ἐπε-
κροτήθη ἡ ἀπόφασις αὗτη τοῦ Δημοτικοῦ μας Συμβουλίου.
Ἄφ' οὐ ἔξευρέθησαν τὰ μέσα, τὸ πρᾶγμα πλέον ἔξηρτατο ἀ-
πὸ τοῦ διαπρεποῦς συνθέτου, εἰς δὲν ἀνεκοινώθη ἡ ἀπόφασις
τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. “Ἄμα ἀνηγγέλθη ἐνταῦθα ὅτι
πρόκειται νὰ διευθύνῃ αὐτὸς ὁ συνθέτης τὴν ὄρχηστραν κα-
τὰ τὰς πρώτας τῶν παραπτάσεων ἡμέρας, ἀνυπομονήσια κα-
τέλαβε τὸ κοίνὸν καὶ μετ' ἀγωνίας ἐμέτρων τὰς ἡμέρας, αἱ-
τινες ὅπως πάντοτε διὰ τοὺς περιμένοντας, ἐφαίνοντο βραδύ-
νουσται.

Ai προετοιμασίαι.

Απὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἡρᾶτοι αἱ πε-
τὴν παροιταῖν τῆς «Flora» προσομαίαι. Διὰ τὴν τοῦ
τῶν ἔξ Ιατροφυικού μέντον ἀπροπλείων ἐφθαρρυνοῦνται
ἀναγκαιοῦντα διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διεισκαλίζεν τοὺς νεο-
μελεσδράχατες. Οὕτω καθ' ἑκάτην ἐμάθανε τοῦ παρελθό-
κοινὸν ὅτι ἐφθαταν ὅτε μὲν αἱ ἐνδυματίαι, ὅτε δὲ αἱ σκη-
ναὶ, ὅτε δὲ αἱ ἄρπαι, ὅτε δὲ ἕκτακτοι χερῷδει, ἀλλοτε αἱ πρόσ-
θετοι χερῷδει, αἱ γορεύτραι καὶ ἀλλοτε ἄλλα. Κόσμος δὲ συ-

νηθροί ζετο εἰς τὸ Τελωνεῖον καὶ εἰς τὴν προκυ-
μαίαν ἵνα βλέπωσι τὰ ἀποθιβαζόμενα κιβώτια
τὰ περιέχοντα τὰ ἀφικνούμενα πράγματα ἢ ἵνα
πρῶτοι περιεργασθῶσι τὰ ἀφικνούμενα πρόσω-
πα τὰ ἐκτάκτως προσκληθέντα διὰ τὴν πα-
ράστασιν τῆς «Flora Mirabilis».

*Ai διαδόσεις περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ
Σαμάρα.*

Τῶν ἡμερῶν ἐγγίζουσαν καθ' ἑκάστην θιεδίδετο ὅτι ἔρχεται ὁ ἀναμενόμενος κλεινὸς συμπολίτης μας. Κόσμος δὲ πολὺς συνηθροί-
ζετο εἰς ἑκάστην ἄφιξιν ἀτμοπλοίους ἐξ Εὐ-
ρώπης ἐν τῇ προκυμαίᾳ τοῦ Ύγειονομέλου
καὶ ἐν ταῖς ἐπὶ τῶν παλαιῶν παραθαλασσίων
πρὸς τὸν λαρένα τειχῶν σιδηραῖς κιγκλίδαις
ἀνακατένων νὰ ἴσῃ τὸν ἀφικνούμενον ἑκτάκτως
ἀνόρα. Ο συνωστισμὸς μάλιστα ὑπῆρξε μέ-
γας κατὰ τὴν 23 Ἰανουαρίου ὅτε κατήλθεν
ὁ κ. Δήμαρχος εἰς τὴν προκυμαίαν ἐφ' ἀμά-
ῃς ὥπως υποδεχθῆ ἔνον τινὰ ἀφικνούμενον
κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὁ κόσμος ἐπί-
στευτεν ὅτι ἀφικνεῖται ὁ Σαμάρας. "Εσπευσε
λαεπὸν πλῆθος λαοῦ μ' ὅλην τὴν πίπτουσαν
ἀπὸ πρωΐας ῥαγδαίαν βροχὴν καὶ ἐπλήρωνεν
ὅλας τὰς παρὰ τὸν λιμένα ὁδοὺς, ἀλλὰ καὶ
τότε αἱ προσδοκίαι των ἐματαιώθησαν καὶ ἐ-
πέστρεψαν, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον,
πάντες κατηφεῖς διότι καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην
δὲν εἶδον τὸν Σαμάραν καὶ διότι θὰ βραδύνου-
σι κατὰ συνέπειαν ἐπὶ τινας ἡμέρας ν' ἀκού-
σωστι τὴν «Flora» ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Θεά-
τρου των.

H ἀριξις.

Τέλος πάντων μετὰ τόσων ἡμερῶν προσδοκίας ὁ Σαμάρας εύρισκόμενος ἐν Τουρίνῳ σπου νέους ἥρατο θριάμβους κατενθουσιάσας τὸ κοινὸν τῆς πάλαι πρωτευούσης τοῦ Ἰταλικοῦ Βασιλείου, ἐτὴλεγράφησεν ἔχειθεν πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον Κερκυραίων διτὶ ἀφεύκτως φθάνει ἐνταῦθα τὴν Πέμπτην 25 Ἰανουαρίου. Ἡ ἡμέρα λοιπὸν τῆς ἀφίξεώς του ἦτο πλέον βεβαία, διότι ἡ ἐπὶ τοῦ Θεάτρου Ἐπιτροπὴ θέλουσα καὶ τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ νὰ ἴκανοποιήσῃ καὶ ν' ἀπαλαχθῇ τοῦ βάρους νὰ δίδῃ πληροφορίας πρὸς ἑκατοντάδας περιέργους ἐρωτῶντας περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεως, ἐτοιχοκόλλησε τὸ τηλεγράφημα ἐν τῷ Θεάτρῳ πρὸς κοινὴν γνῶσιν. Πολλοὶ ἔθεωρησαν τὴν τοπεῖται ταύτην πόλην τὴν Πέμπτην μετανοεῖσθαι ἔτους, ἀλλὰ τέλος πάντων ἀνέτειλε καὶ τούτη τὴν Πέμπτην Ἡ ἡμέρα ἀπὸ πρωταὐτῆς ἐφανῆ πάρα προσδοκεῖται ὡραῖα, ἐν ὧν αἱ προτεραύτητες μεταβολαὶ τῶν ψυχρόταται καὶ βροχεραῖ. Πολλοὶ ἔμενον ἐν τῇ Πλατείᾳ περιμένοντες νὰ σημειωθῇ ἐπὶ τοῦ σηματοτηλεγράφου ἡ προσέγγισις τοῦ φέροντος τὸν δια-

πρεπή μελοποιὸν Ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ύψωθη ἐπὶ τοῦ σηματοτηλεγράφου, τοῦ ἑτημένου ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ οἱ διάφοροι τῆς Κερκύρας κατακτηταὶ, ἔκτισαν τὸ παλαιὸν φρούριον, ἡ Ἰταλικὴ ἐμπορικὴ σημαία. Ἀμέσως παρετήρει τις κίνησιν ἀσυνήθη, ἀπὸ τῶν πολλαπλῶν καὶ ποικίλων τῆς Κερκύρας ὁδῶν ἐξήρχοντο ἄνθρωποι παντοδαποί.

Ἐθέλεπε τις τὸν ὑποδηματοποιὸν ρίπτοντα εἰς γωνίαν τὸ δέρμα καὶ τὴν μάχαιραν καὶ ἀναρτῶντα τὴν ποδιάν του ἀπὸ τῆς ζώνης, τὸν ῥάπτην καταλείποντα τὸ ἡμιτελὲς φόρεμα, τὸν ἔξιλουργὸν ἀφίοντα ἐπὶ τῆς σανίδος τὸν πρίονα, τὸν λεπτουργὸν παραιτοῦντα τὸ ἀρξάμενον τώρα ἔφυγον του καὶ πάντας σπεύδοντας ἐπὶ τὸν λιμένα. Ἐν διλίγῳ χρόνῳ ἡ μικρὰ τοῦ Ὑγειονομέου πλατείᾳ ὑπερεπληρώθη κόσμου, ἐπὶ τῶν περιβαλλόντων αὐτὴν ταχῶν οἱ ἄνθρωποι ἤταν ἀναρτημένοι, ἀναρριχημένοι σωρηδόν, ἔκαστος ἔσπευδε νὰ λάβῃ θέσιν καὶ εἰ καὶ πᾶσαι αἱ θέσεις ἤταν καταλημμέναι, ὁ κόσμος ἐν τούτοις ἔσπευδε. Πολὺς ἐπίσης κόσμος ἤτο συνηθροισμένος ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τῶν τειχῶν ἀπὸ τῆς ἀποθήκης τοῦ ἐλαίου μέχρι τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐπερχόντη καὶ δλῶν οἱ ὁρθαλμοὶ ἡτένιζον πρὸς αὐτό, ὡς εἰ ἤτο δυνατὸν καὶ πελώριος ἄν το, νὰ τὸν θῶσι. Πρὸν ἀκόμη ἀγκυροθεὶλήτη ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ πρὸ τοῦ Ὑγειονομέου ὁρμίσκου δικάκωπος λέμβος παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Λιμενάρχου καὶ φέρουσα τὸν κ Δήμαρχον, τὸν Προεδρὸν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου κ. Λ. Βλάχον καὶ τὸν Προεδρὸν τοῦ μουσικοῦ τμήματος τῆς Φιλαρμονικῆς Ἐταιρίας κ. Δ. Παδούλην οἵτινες ἐπιβάγγειοι τοῦ Ἀπομοπλοίου ἐδεξιῶθησαν πρώτοι τὸν διαπερπηθεῖσαν πλεύτην μαζί. Τὸ πλήθος τὸ ἐν τῇ ἔτρα ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ Ἀπομοπλοίου ἐχηματισμένον κύκλον ἀνθρώπων, ἐν μέσῳ τοῦ ὅποιου ὑπέθετον ὅτι ἤτο ὁ Σαμάρας. Μετ' ὀλίγον ἡ αὐτὴ λέμβος διέσχιζε τὴν γαληνιαίαν τοῦ λιμένος μας θάλασσαν καὶ ὁ Σαμάρας ἐπάτει τὸ γῶμα τῆς γῆς, ἐν ᾧ τὸ πρώτον εἶδε τὸ φῶς καὶ ἀρ' ἡς τοσαῦτα ἔτη ἀπεδήμει. Τὸ πλήθος ἀπεκαλύφθη πρὸ τῆς ἐμφανισθείσης ἐνώπιον του μεγαλοφυΐας. "Ἐβλεπεν ἐνώπιον του τὸν μύστην τῆς θείας τέχνης, δι' ἡς ἐμυθολόγουν οἱ ἀρχαῖοι πρόσγονοι του ὅτι ὁ Ὁρφεὺς ἐποίει τοὺς λίθους νὰ κορεύωσι καὶ τὰ δένδρα νὰ κινῶνται. "Ἐβλεπεν ἐνώπιον του τὸν δαιμόνιον νοῦν ὅστις κατέβει τὸ μυστήριον τῆς θείας τέχνης, ἡτις ὁμιλεῖ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν καρδίαν, κινεῖ τὰ δάχρυα, πραύνει τὴν ἀγρίαν ψυχὴν καὶ πολιτίζει τὸν ἀνθρώπον. Καὶ τὸ πλήθος ἀπεκαλύφθη διότι ἡσθάνθη ἐν ἑαυτῷ αἰτίημα σεβασμοῦ πρὸς τὸν πρὸ αὐτοῦ μέγαν ἄνδρα. 'Απὸ τῆς Πλατείας τοῦ Ὑγειονομέου ἐπιβάς ἀμάξης μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου καὶ ἄλλων μετέβη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ὡς "Ἄγιος Γεώργιος" που κατέλυσεν.

O Σαμάρας.

Ό διαπρεπής μελοποιός, ούτινος τὸ ὄνομα φέρεται ἀνά τὸν κόσμον ἐγεννήθη ἐνταῦθα κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1861. Εἶναι μικρὸς τὸ ἀνάστημα, μορφῆς συμπαθοῦς, ξανθὸς τὸ χρῶμα καὶ φέρει γένειον σιρηνοειδῶς κατὰ τὸν ἐπικρατοῦντα συρμὸν κεκομμένον. Ἐπού-δαστν ἐν Παρισίοις διδάσκαλον ἔχων τὸν πε-ρικλετή Delibes. Πεπροκισμένος ἐκ φύσεως μὲ τὴ μουσικὴν τάλαντον ἐπεδόθη εἰς τὴν μου-σικὴν σύνθετιν, τοιαύτη δ' ἡτο ἡ εὐφυΐα του ὥστε τὸ ποιῶν τοῦ εἰκοσιτετρακοστοῦ νεανίου ἔχον, ὅπερ ἀκεράσθη ἐπὶ σκηνῆς της «Flora Mirabilis» αἷς εἰς ἐπεστάσετο τὴν ἐπιδοκιμα-στιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ευταξίου κοι-νοῦ τῶν Μεδιολάνων, μεθ' ὁ ἀνεβίβασθη καὶ ἐπιδοκιμάσθη εἰς τὰ σπουδαιότερα θέατρα τῶν ἐπισημοτέρων Ἰταλικῶν μεγαλοπόλεων. Κα-τὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀνεβίβα-σθη ἐπὶ σκηνῆς ἐν Ῥώμῃ νέον μελόδραμα ἡ «Medgè» ὅπερ, καίπερ ἐν τὸ πρῶτον αὐτοῦ

μουσικὸν ἔργον, ἐπεδοκιμάσθη μετ' ἐνθουσια-
σμοῦ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς πρωτευούσης τοῦ
Ἴταλικοῦ Βασιλείου. Τρίτον ἔργον ἐτοιμάζει
ἡδη τὴν «Lionella», περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὁ-
ποίου οὐδὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἄτε μὴ πε-
ρατωθέντος εἰσέτι, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἦναι ἀ-
νώτερον τῶν δύο πρώτων, ἀφ' οὗ προωρίστηκε-
νον διὰ ν' ἀναβιβασθῇ ἐπὶ σκηνῆς ἐν Παρισίοις
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως.
Περὶ τῆς ἐπιτυχίας του δὲν δύναται νὰ υ-
πάρξῃ πλέον ἀμφισβολία. Συνθέτης δοκιμασθεὶς
ἀπὸ τὴν λιδίαν λίθον τῶν ἐπιφανεστέρων κοι-
τικῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν δρέξεων τοῦ κοι-
νοῦ τῶν ἐπισημοτέρων Ἰταλικῶν πόλεων τῶν
διακρινομένων ἐπὶ λεπτότητι μουσικοῦ αἰσθή-
ματος ἐξηγεῖται πλέον τὴν ἐπ' αὐτὸν πεποί-
θησιν τοῦ κοινοῦ καὶ ἡδη πλέον πλησίτιος
πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀθανασίαν, ἥτις πε-
ριβάλλει τοὺς μεγαλοφυεῖς ἄνδρας.

Ai δοκιμαί.

Απὸ τῆς Παρατευῆς 26 Ιανουαρίου ἥξαντο αἱ ἐν τῷ Θεάτρῳ δοκιμαὶ παρατεινόμεναι ἐπὶ 4 καὶ ὅ ὥρας καὶ ἑκάστην μέχρι τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ὅτε ἐγένοντο αἱ τελευταῖαι γενικαὶ δοκιμαὶ. Οἱ ἀνδρεῖ, οἱ μουσικοὶ καὶ τ' ἀπαρτίζοντα τὸν χορὸν πρώτων προστάτων τῶν οὐρανῶν τῶν καὶ τοῦ πατρὸς τῶν καταλαβόντων ὅλον τὸν κοσμὸν ἐνθουσιασμού ἀνέμειναν μὲν θυτίαν τῶν συμφρερόντων τῶν καὶ ὅλην τὴν διάφορες τῶν πολυάρων δοκιμῶν ἀρωτισμένοι εἰς τὸ ἔργον των. Τόσος ἦτος ὁ Κῆλος καὶ ἡ προσοχὴ ὅλων τῶν προστάτων τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μελόδραματος, ὡστε ἀμετωπὰς ἀντελήθησαν τὰ ἐκτελεσθητούμενα μέρη καὶ κατέσθισαν νὰ ἐκτελέσωσι, ὅλον τὸ μελόδραμα ἐντελῶς μὲνον 8 δοκιμαῖς, ἐν ᾧ ὡς αὐτοῦ ὁ συνίετης ὡμολόγησεν, ἐν Τορίνῳ ἀπηγήθησαν πρὸς τοῦτο 22 δοκιμαὶ καὶ οὐδαμού τῆς Ἰταλίας κατέστη δινατέν ν' ἀναβιβισθῆ τὸ μελόδραμα ἐπὶ σκηνῆς μὲ διηγωτέρας τῶν 20 δοκιμῶν. Τῇ ἐπόπειᾳ τῆς προστάτειας τὸ ἐν τῷ Θεάτρῳ κοινὸν ἔξεπλάγη ἐπὶ τῇ μετανολῇ, ἥτις παρετήρει εἰς τὴν δοχήν στραν. Οὐδεὶς ἀνεγνώριζε τὴν συνήθη δοχῆν στραν τοῦ Θεάτρου μας ἐν τῇ δοχῇ τῆς τῇ ἐπόπειας ἐκείνης, ἥτις ἀληθιῶς ἔθαυματούργει, τόσω ἐντελῶς, τόσω καταπληκτικῶς ἀκριβῶς ἔξετέλει τὰ διάφορα μέρη.

Αἱ διὰ τὴν παράστασιν προετοιμασίαι.

Απὸ τῆς τελευταίας Πέμπτης ἐννόηστον διπερικλείης μουσικὸς δὲ καθὼς ἔβαινον αἱ δοκιμαὶ θὰ ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀναβιβασθή τὸ μελόδραμα ἐπὶ σκηνῆς τὴν Κυριακήν. Κατὰ συνέπειαν ἄμα τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν, ἥρξαντας αἱ διὰ τὴν παράστασιν προετοιμασίαι. Ἐρανοὶ μεταξὺ τῶν Συνεταίρων τῶν διαφόρων ἐν τῷ Θεάτρῳ ἑταῖρικῶς κατεγομένων μεγάλων θεωρείων παρέευθύς ἐνηργήθησαν. Τῇ δὲ ἐπισυστηῇ ἔβλεπε τις διερχόμενα τὴν πόλιν φορτηγά ἀμάξια καταμεστα κλάδων δάφνης, ἀνθοκόμους κομιζόντας ἄνθη, διαφόρους τῶν θεωρείων τοῦ θεάτρου συνεταίρους καὶ ἄλλους θαμῶν τοῦ θεάτρου ἀγοράζοντας μεταξίνους ταινίας ἀνθοδέσμας, δάφνας, πρατινάδας κτλ. Ἐδειχθεὶς οὐδὲν τοιμάζοντο στέφανοι δάφνης καὶ ἀνθέων, ἐκεῖ ἔχαρασσετο ἐπὶ μεταξίνων καὶ χρυσοῦσαν ταινιῶν τ' ὅνομα τοῦ μουσουργοῦ καὶ πανταχοῦ τέλος κάτι ἐγίνετο, πανταχοῦ παρετηρεῖτο κίνησις. Ή ἀλλη ήμέρα, ἡ τοῦ Σαββάτου ὡς καὶ ἡ ἐπομένη Κυριακή ἀσφερεῖησαν ἀπό τῆς συσκευής τῶν κατὰ τὴν προτεταμένην ἀγροθασθέντων εἰδῶν. Τὰ σπουδαῖα τοῦτο τῶν ἐτοιμασιῶν ἦσαν ἡ Φιλαρμονικὴ καὶ τὸ Θέατρον. Ενυκτήτη προκεχωρημένη ηδη ἀμάξια καταφόρτα δάφνης σταύμευόντα πρὸ τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ τοῦ θεάτρου, ὅπου ἡ ὄυλλίζετο ἡ δάφνη ἥξερητιμοποιεῖτο ἀλλως πῶ

Η διακόσμησις τοῦ Θεάτρου.

Ο ἀνερχόμενος εἰς τὸ Θέατρον τὴν ἐσπερφ

τῆς Κυριακῆς ἔμενε κατευχαριστημένος ἐξ τῆς διακοσμήσεως. Εἰς τὴν διακόσμησιν εἰργάσθη νύκτα καὶ ἡμέραν ὅλον τὸ ὑπηρετικὸν τοῦ Θεάτρου προσωπικόν. Ἐπέτυχε δὲ θαυμασίως, διότι ἔβασιςεν ἡ καλαισθησία μετὰ τῆς ἀπλότητος, οὐδὲν τὸ περιττὸν, οὐδὲν τὸ φορτικῶς πολυτελές, ἀλλὰ τούναντίον καὶ αἱ πρατινάδες καὶ τὰ ἄνθη καὶ αἱ στέφανοι καὶ τὰ συμπλέγματα ἀνθέων ἦσαν ὅλα ἐν μέτρῳ. Αἱ χωρίζουσαι τὰ θεωρεῖα παραστάδες ἔφεραν ἀπλῆς ἐξ ἀνθέων καὶ δάφνης κοσμητικὴν γραμμὴν, ἐπίσης κοσμητικὴ γραμμὴ δάφνης ἐκόσμει τὴν τε ἄνω καὶ τὴν κάτω τῶν ὑπὸ τὰ θεωρεῖα γραμμῶν, ἐν ᾧ τὸ μεταξὺ τῶν δύο τούτων γραμμῶν κενὸν διάστημα ἐκοσμεῖτο καὶ εἰς τοὺς τρεῖς δρόφους τῶν θεωρείων ὑπὸ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐπιγραφῆς «ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΣΕΜΝΩΜΑ, ΣΠΥΡΟΝ ΣΑΜΑΡΑΝ, ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΙ ΓΕΡΑΙΡΟΥΣΙ» γεγραμμένης διὰ μεγάλων καὶ ἀραιῶν γραμμάτων. Ἐπὶ τῶν γραμμάτων δὲ τούτων ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μεταξύ αὐτῶν διατήματος ἦσαν τοποθετημένα καταλλήλως διάφορα συμπλέγματα καὶ κοσμήματα ἐξ ἀνθέων καὶ δάφνης. Ἐν τῇ διακοσμήσει ἐτηρήθη ἡ δέουσα ἀναλογία ἀνθέων, δάφνης, πρατινάδας καὶ κοσμημάτων, οὕτως ὥστε τὸ Θέατρον ὁμοίαζε πρὸς λεπτὴν καὶ ἐλαχώτικὴν ἀνθοδέσμην. Πρίν ἴσωμεν τὴν διακοσμήσιν, ἐφεδρήθημεν μὴ παρουσιασθη πρὸ τῶν δραχαλμῶν μας βαρὺς ὅγκος ἀνθέων δάφνης, στεφάνων καὶ ταινιῶν ἀλλ’ ἅμα εἰτήλιθμεν εἰς τὸ Θέατρον ἐμείναμεν ἔκπληκτοι. Τοῦ λόγου προκειμένου περὶ τῆς διακοσμήσεως δρελλομεν νὰ μηνησονεύσωμεν μετ’ ἐπαίνου τοῦ διαπρεποῦς καλλιτέχνου Γεωργίου Κάτια, δοστις ἐτρεδίατε καὶ διηγήθυνεν ὅλην τὴν διακόσμησιν τοῦ Θεάτρου μετὰ τῆς διακρινούστης αὐτὸν καλλαισθησίας διατρανωθείσης καὶ ἐν ἀλλοις ἔργοις αὐτοῦ.

Tà εἰσιτήρια

Ἐν συνεγνοήσει μετὰ τῶν ἀρμοδίων ὁ ἔργολάθιος τοῦ Θεάτρου ὡρισε τὴν τιμὴν τῶν εἰσιτηρίων, ὡρίσθη δὲ ἡμέρα πρὸς πώλησιν αὐτῶν ἡ Παρασκευὴ καὶ ὥρα ἡ 12 μ. Ἀπὸ τῆς 11.ης λοιπὸν τῆς Παρασκευῆς ἤξετο συρρέων ὁ κόσμος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἑργολάθου διὰ τὰς ἐν τῇ πλατείᾳ θέσεις σπεύδοντες τίς νὰ φιλάσῃ πρῶτος, ἵνα μὴ πωληθέντων τῶν εἰσιτηρίων μείνωσιν ἔξω τοῦ νυμφῶνος καὶ ὅμως ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐκ τῶν σπευσάντων ἔμειναν πολλοὶ πράγματι ἔξω, διότι καθ' ἧν ὥραν ἡγέωνται ὁ ἔργολάθιος τὸ δωμάτιον, ὅπως πωλήσῃ εἰσιτήρια, ὁ συνωστισμὸς ἐκορυφώθη καὶ τότε ἡδύνατο τις νὰ ἴσῃ τοὺς μὲν διατελίζοντας, τοὺς δὲ ἀπωθούντας, τοὺς δὲ ἀγοράζοντας καὶ τοὺς ἄλλους θέλοντας ἀφ' οὗ ἡγόρασαν, ν' ἀναχωρήσουν καὶ μὴ δυναμένους ὡς ἐκ τοῦ πρὸ αὐτῶν μεγάλου συνωστισμοῦ τοῦ πλήθους. Μὲ τοιαύτην σπουδὴν τὰ εἰσιτήρια καὶ διὰ τὰς 3 ἑσπέρας ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐπωλήθησαν καὶ ἡθύρα τοῦ Ἑργολάθου ἔκλεισε καὶ οὕτω πολλοὶ ἡγανκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν ἀπρακτοί. Ἀλλ' ὅπια ἦτο ἡ ἀγανάκτησις ἐκείνων, σίτινες, ὡς αἱ μωροὶ παρθένοι, δὲν ἔσπευσαν ν' ἀγοράσωσιν εἰσιτήρια εἴναι ἀπίστευτον ἄν τὸ διηγηθῷμεν. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ πενταπλοῦν ἄν ἦτο τὸ Θέατρόν μας καὶ πάλιν δὲν θὰ ἥρκει, τόση ἦτο ἡ ἐπιθυμία νὰ παρευρεθῶσι κατὰ τὰς πρώτας ἑσπέρας, ὥστε 4—5 εἰσιτήρια, ἀτιναγμέτρως ἡ πώλησιν κατέβασεν καὶ κάτιοι αὐτῶν, ἡγοράσθησαν πρὸ 20 δραχμῶν ἔκαστον, τῶν δὲ θεωρούμενων τὴν τιμὴν ἔθισεν μέγις 80 δραχμῶν

ΑΗΓΟΥΡΙΤΗ^{Η αράστασις.}

Τὸ Θέατρον ἀρχίζει τῇ 8.η, ἀπὸ τῆς 7.ης
ὅμως ὥρας ἡρχεται νὰ συναθροίζηται κόσμος
περὶ αὐτὸ, ἀπὸ τῆς 7[2] δὲ ἡρξαντο ἐργόμε-
νοι εἰ κάτοχοι τῶν εἰσιτηρίων κατ' ἀρχὰς μὲν
ἀρχισὶ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀθροίσι. Ὁλίγον πρὸ

τῆς 8.ης ἡ πλατεία ἡτο πλήρης μελανειμονύτων κυρίων, τὰ δὲ θεωρεῖα ἥσαν κατάμεστα κυριῶν, μόνον τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον ἡτο κενὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ κόσμος ἔστρεψε τὰ βλέμματα ἵνα περιεργασθῇ τὴν πρὸ αὐτοῦ τεθειμένην λύραν, ἐφ' ἣς ἥσαν γεγραμμένα τὰ δνόματα τῶν δύο τοῦ μουσουργοῦ μελοδράμάτων «Flora Mirabilis» καὶ «Medgè». Ἐκ τῶν μετέρων κατεδείχθη ὅτι ἡ καταβληθεῖσα φροντὶς ἵνα διακοσμηθῇ τὸ θέατρον ἡτο περιττὴ, διότι θὰ τὸ ἐκόσμουν ἐπαρκῶς τὰ πρόσωπα καὶ οἱ ποικίλοι χρωματισμοὶ τῶν πολυτελῶν φρεμάτων τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων μας. «Ἄν πηρογενέν ἀνθοδέσμη ἐκ πραγματικῶν ἀνθέων, ὑπῆρξε καὶ ἀνθοδέσμη ἐκ καλλονῆς.

Οὕτω λατέρων πλήρους καὶ καταμέστου δντος τοῦ θεάτρου ἐμφανίζεται ὁ μέλλων νὰ διευθύνῃ τὴν ὄρχήτραν διακεκριμένος μελοποιός. Τὴν ἐμφάνισιν του ἔχαιρετισαν παταγώδη χειροκροτήματα καὶ φρενητιώδεις ἀλλαγμοί. Ἀφοῦ ἔκόπασεν ὁ σάλος ἥρξατο ἀμεσως τοῦ μελοδράματος ἡ ἔκτελεσις.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράματος.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Σαμάρα μελοποιηθὲν ποίημα δὲν ἔχει ιστορικὴν ὑπόθεσιν ἀλλ' ὅλως φανταστικὴν μῆθην, προσφοράτων ἀλλως διὰ τε τὴν διάταξιν καὶ τὴν ὄλην ὅπως τὴν γόνιμων φαντασίαν τοῦ μουσουργοῦ κεντήσῃ εἰς εὐκατάληπτον ἔρμηνειαν τῆς ἀφηγήσεως διὰ τῆς θείας γλώσσης τῶν ἡγῶν.

Ὑπόκειται ἡ σκηνὴ ἐν Σουηδίᾳ κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰώνα. Ὁ Πρίγκηψ Χριστιανὸς Δερέτρο εἶγε μόνην κόρην τὴν Λιδίαν, ἦν ἐσκόπει νὰ νυμφεύσῃ τῷ Βάλδῳ, νέῳ ἰππότῃ ὃν ὁ Χριστιανὸς ὅρφανὸν παραλαβὼν ἀνέθρεψεν ἐν τῷ ἴδιῳ μεγάρῳ. Ἡ Λιδία ὅμως ἀναίσθητος πρὸς τὸν ἔρωτα δὲν ὑπέκυπτεν εἰς τὰς προστροπὰς τοῦ πατρὸς καὶ ἐπειδόμει νὰ τηρήσῃ τὴν ἴδιαν ἐλευθερίαν εἰς δὲ τὸν Βάλδον, τὸν μετὰ τετραετῆ ἀπουσίαν ἐπανακάμψαντα δαφνοστεφῇ ἐκ τοῦ πολέμου καὶ περικαλλέστατον, ὅπως τὴν ἱκετεύῃ νὰ δεχθῇ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν χεῖρα του, ἀπήγνησεν ὅτι τότε μόνον ἥσειλε συγκατατεθῇ νὰ γένη σύζυγος αὐτοῦ, διὰ τοῦ δυνηθῆ νὰ μεταβάλῃ τὸν περιβάλλοντα τὴν γῆν κατάλευκον πέπλον τῆς χιόνος εἰς εὔσημον ἀνθῶνα. Τὴν πρὸς τελείαν ἄρνησιν Ισοδύναμον ταύτην ἀπάντησιν λαβὼν παρὰ τῆς Λιδίας διὰτυχῆς Βάλδος ἐτοιμάζετο ἀπελπις διὰ παντὸς ν' ἀπέλθῃ, διετοπόθετο τὸν Κόμητα Αδελφοῦ, οὗτον δὲ οὐδὲς ἔξι ἀτυχοῦς πρὸς τὴν Λιδίαν ἔρωτος εἶχεν αὐτοκτονήσει, διότι τῷ λέγει: «Λάθε τὴν ῥάβδον ταύτην, πλῆξον δὲ αὐτῆς τὴν γιόνα καὶ αὐτὴν μεταβληθῆσεται εἰς εὔσημον ἀνθῶνα· μάλιστα δὲ τὸν θάνατον τὴν γῆν καρδίαν τῆς Λιδίας, ἡ καρδία σου ἔστειαι ἀναίσθητος. Ὅποιον τὸν ὄρον δύναται νὰ λάβῃς αὐτήν». Ὁ ἔρωτος Λιδίας λαμβάνει τὴν μαγικὴν ῥάβδον καὶ πραγματοποιεῖ διὰ αὐτῆς τὸ προσδοκώμενον θαῦμα, ἡ δὲ Λιδία καταγητεύεται αἰσθάνεται τὸ πρῶτον τοὺς παλμοὺς τοῦ πρὸς τὸν Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ τὴν ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἦν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπερχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρο αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνῶσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου ναὶ τὸν δωρητοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἱκετεύῃ τὸν Κόμητα Αδελφοῦ ἢντι τὴν ἔρωτον γινεται τὸν πατέρα τοῦ Βάλδον ἔρωτος. Τό

Ομηρος λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῆς ποιητικῆς Σχερίας ὅτι εἴχον τὸ προνόμιον νὰ βλέπωσι τοὺς θεούς κατερχομένους ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ νὰ συνευθυμῶπι μετ' ἔκεινων. Καὶ οἱ κατοίκοι τῆς οὐκήττου ποιητικῆς Κερκύρας, πλειότερον καὶ ἐγκαρδιώτερον τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπολαύουσε τῆς χάριτος τοῦ νὰ ἀντιλαμβάνονται καὶ νὰ τιμῶσι τὸ πνεῦμα ἐν τῇ θειοτέρᾳ ἐκδηλώσει αὐτοῦ, τῇ καλλιτεχνικῇ. Τὸ μουσικὸν αἰσθῆμα ἀκμάζει ἐν Κερκύρᾳ. Ἡ Ἀρμονία, ἡτις φυγαδευθεῖσα καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς πρωτογενοὺς κοιτίδος, βασιλεύει ἐκτοτε εἰς ξένας χώρας καὶ ἀποδίδει ἐν αὐταῖς τοὺς ὑψίστους καὶ τελειοτάτους καρπούς, ἡ Ἀρμονία δὲν διμιλεῖ παγεράν ἢ ἀκαταληπτὸν γλῶσσαν πρὸς τοὺς Κερκυραίους. Αἰσθάνονται τὴν γλῶσσάν της ἀπὸ βάθους καρδίας, οὐδὲ ἐπιτηδεύονται ὅτι ἐννοοῦσιν αὐτὴν, ἐξ ἐθιμοτυπίας. Τὸ μικρόν των θέα-ρων ἐν φέτελοῦνται κατ' ἔτος μετὰ πάσσης τῆς δυνατῆς εὐσυνειδησίας τὰ πεφημισμένα καὶ δημιώδη μελοδράματα τῆς ἵταλικῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Σχολῆς περιέπουσιν ὡς κόρην ὄφθαλμοῦ. Ἡ κηδεσίαν ἄλλοτε παρ' αὐτοῖς ἡ περίπυστος Ἀκαδημία τοῦ Γυιλφροδ· ἀμφιβάλλω ἢν διατηρηταὶ ζωηρὰ ἔτι ἢ ἀνάμυνησις αὐτῆς, καὶ ἢν εύρισκωνται ἀνθρώποι θρηγοῦντες ὡς σχηματίσαν μέγα κενὸν τὴν ἔκλειψιν αὐτῆς. Ἀλλ' ἂν ποτε ἡ Φιλαρμονικὴ ἑταῖρία, ἡ εὐρύθμως αὐτόθι λειτουργοῦσσα, ἔνεκα λόγων οἰωνδήποτε ἐκλίπη, οἱ Κερκυραῖοι θὰ ἥγονται βαρύν τὸ πένθος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀπωλείᾳ, καὶ οὐδὲν ὡλοῦ δῷσον θὰ ἥρκει ὅπως πληρωθῇ παρ' αὐτοῖς τὸ δυσπλήρωτον κενόν. Ὡς περιβάλλονται κύκλῳ ὑπὸ τῆς ἀρμονικῶτέρας φύσεως καὶ παριστανται ἡμέρας καὶ νυκτὸς θεαταὶ τῆς μεγάλοπρεποῦς συμφωνίας ἢν ἀποτελοῦσι ἀκτινήσις ἐλαχιώνες, χιονοσκεπεῖς κορυφαῖ, κυανᾶ πειλαγη, ἐξαστράπτοντες κύλποι, ἐρυθρόχροες βάρχοι, σύμφυτοι ἀκταὶ καὶ ἡ αὔρα τῆς θαλασσῆς καὶ ὁ ἀηρ ὁ ἀπὸ τῶν κήπων, οὕτως ἐν ταῖς φυλαῖς αἰσθάνονται ἀπανύστατες ὑπὲρ πάντα κυριαρχοῦν, ἐν αἰσθηματο μουσικόν.

Καὶ ἐν ἡκουον τὸν ποιητὴν ἐνθουσιωδῶς ἀνακράζοντα «ὅτι δὲν εἶναι ώραῖον, ἐκεῖνο δὲν εἴτε χρήσιμον», θὰ καθίσταντο ἡ πιστὴ ἡχώ τῆς ἐνθουσιώδους; ἀνακραυγῆς τού. "Αν ύπαρχωσιν οἱ παρ' αὐτοῖς οἱ διαφορισθητοῦντες τὴν σημασίαν ἢ τὴν δύναμιν πολιτικῆς τινος δημηγορίας, ἀμφιβάλλω ἐν ζῷσι παρ' αὐτοῖς οἱ θεωροῦντες ἀσήμαντον καὶ ἀνισχυρὸν πρᾶγμα ώραιαν τινὰ σονάταν. Καὶ ἔτι πλέον ἀμφιβάλλω ἐν οἱ Κερκυραῖοι καυχῶνται διότι ἔσχον συμπολίτην τὸν Καποδίστριαν ὡς καυχῶνται ὅτι ὑπῆρξαν συμπολῖται τοὺ Μαντζάρου. 'Αλλ' οὐδὲμιν ἀμφισσολίαν τρέφω, ὅτι διατρανούσιν ἥδη θερμότατα πρὸς τὸν νέον Σαμάραν τὴν ἔκτιμησιν καὶ τὰς συμπαθείας, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν των, τρέφοντες τὴν γλυκεῖαν καὶ ὑπερήφανον συναίσθησιν ὅτι δὲν ἐπανείδε τὴν γενέθλιον, φέρων ὡς ἐφόδιον δόξαν διπλωμάτου, ἐπιστήμονος, τραπεζίτου, ἀλλ' ἐπιδεικνύων τὰς ἀφθίτους δάχρνας τὰς ἐκ καλλιτεχνικῶν θεάμβων καὶ μετέχων ἐπίζηλα διπλώματα τὴν μελοποίησιν τῆς «Φλώρας Μιράμπιλης» καὶ τῆς «Μεδέζη».

Κακλιτέχνης. Φωντάζομαι ότι οι φιλόμολποι
Κερκυραῖοι ἐπιδεικνύσσουσι πρὸς ἀλλήλους τὸν νέη-
λυν ὑποψιθυρίζοντες τὸν ἐκστατικὸν στίχον τοῦ
Βίκτωρος Οὐγκώ περὶ Παλεστρίνα:

Ni peintre ni sculpteur ! il fut musicien

Ἐν μέσῳ τῆς παρ' ἡμῖν ἀδιαφορίας ἢ σκαιότητος μεθ' ὧν παρεχόμεθα ὁσφραινόμενοι ἢ ἀπορρίπτοντες τὰ ἄνθη τοῦ πνεύματος, — καὶ δὲν το λέγω πρὸς οὗδεν ἄλλα πρὸς πίστωσιν θιλεράς ἀληθείας μέχρις οὐ ἀνατείλωσιν εὐοιωνότεραι ήμέραι— τιμὴ εἰς τὸν τόπον ἐκείνον, ἐν φόρῳ καλλιτέχνης δύναται νὰ παραστῇ ἀνερυθρίαστως, καὶ ἐν συνειδήσει νὰ ἔκτιμηθῇ, οὐδὲ ὑπὸ μωροῦ θυμαχουμοῦ πειστογόνυμενος, ὡς ἂν πεισέπετεν εἰς μέσον ἀγροῦ οὐδὲ ὑπὸ βραχεῖον καταφρούνησσις απαγορευμένος. Δὲν δύναμει νὰ διαβεβαιώσω ὅτι τὸν τόπον τοῦτον ἐπαγγωρίζει τις ἔξ οἶκου τοῦ Ἑλλήνικου βασιλείου ἐν μονῃ τῇ Κερκυρᾷ· ἀλλὰ βεβαίως ἡ νῆσος ἐν ᾧ ὁ θεῖος Δημόδοκος ψάλλων «ὅστ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε, καὶ ὅστ' ἐμόγησαν Ἀχαιοῖ» συνεκίνει ἐκ βραχῶν τὰς καρδίας, εἴνε καὶ νῦν τὸ ἀσφαλέστερον καταφύγιον ἐν φόρῳ δύναται δικαλλιτέχνης νὰ εὕρῃ κάτιον

στάδιον ἐνέργειας βεβαίως δ' αἱ Ἀθήναι υπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην δὲν εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ κυρίως εἰπεῖν οὐδὲν ἐν τῇ Κερκύρᾳ, πολλῷ δὲ μεζλλον οὐδὲν ἐν ταῖς Ἀθήναις, δύναται τις νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτοῦ ὄντειρον, δόσα ἐφόδια καὶ ἀν φέρη πρὸς τοῦτο. Τὸ λόγιον «οὐδεὶς προφήτης ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι» ἐφαρμόζεται πληρέστατα παρ' ἡμῖν, διὰ τοὺς ἱεροφάντας τῆς τέχνης, ὃντα σχι καὶ τόσον ἀσχετα πρὸς ἔκεινους δι' οὓς ἐπλάσθη τὸ λόγιον. Τρέφετε ἐν ὑμῖν τὸν ἔρωτα τῆς τέχνης; σᾶς καίει τὸ πῦρ τοῦ ἴδαινικοῦ; Ἄγιος ἔρως, θεσπέσιον πῦρ. Ἀλλὰ θέλετε νὰ ζωπυρόστε τὸ ἐν ὑμῖν πῦρ, νὰ πτερώσετε εἰς γενναιαῖς πτήσεις τὸν ἐν ὑμῖν ἔρωτα; Μη μένετε εἰς τὴν πατρίδα σας, ἐξέλθετε τῆς Ἑλλάδος. «Τπάγετε εἰς τὴν Εὔρωπην, κύριοι μου, εἰς τὴν Εὔρωπην! Σᾶς τὸ συμβουλεύομεν μεθ' ἡς ἐπιμονῆς δ Δανός ἥρως ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν Ὀφελίαν: «Τπάγε εἰς μοναστήριον! Ἐν ἐγὶ λόγῳ μιμήθητε τὸν Σαμάραν.

Τὸν ἐνθυμοῦμακι ἐν Ἀθήναις μόλις παρῆλθον
ἔκτοτε ἔξι μόνον ἔτη. Μικρὸς τὸ ἀνάστημα,—
πιστεύομεν ὅτι ἔκτοτε ἐμεγαλύθη καὶ ἐκεῖνο
ἀναλόγως τοῦ ηθικοῦ του ἀναστήματος. — νεχ-
ρώτατος τὴν ἡλικίαν, καλὸς ὡς Βάθυλος, μὲ
πρόσωπον σχεδὸν παιδικὸν, καὶ δύο μεγάλους
ὅφθαλμούς, οἵτινες ἐφίνοντο κυριαρχοῦντες τοῦ
προσώπου καὶ παρέχοντες εἰς αὐτὸν ἀσυνήθη ζωὴν,
μὲν μέτωπον εὐρὺν καὶ ἀποστιλέον. Εὔρεται μενος
ἐν διμίλῳ φίλων ὡς αὐτὸς νεαρῶν καὶ ἐνθουσιών-
των διὰ τὴν καλλιτεχνίαν, διὰ τὴν φιλολογίαν
διὰ τὴν ποίησιν, ἐξέφραζε διάπυρον τὴν ἀγάπην
του πρὸς τὴν μουσικὴν, καὶ ἐνίστε ἐξέφραζε πό-
θους καὶ σχέδια, ἀτινα κατέίχον τὰς σκέψεις του
καὶ δὲν τὸν ἄφηνον νὰ κοιμηθῇ πόθους καὶ σχέ-
δια, εἰς τὰ ὄποια οἱ πολλοὶ δὲν ἔδιδον ἵσως καὶ
μέγαλην σημασίαν, θεωροῦντες αὐτὰς ὡς τολμη-
ρὰ ὄντες ἐκ τῶν κατακλυζόντων τὸν ἐγκέ-
φαλον καὶ διαφεύγοντων τὸ ἔρκος τῶν ὄδόντων
παντὸς θεραπεύσαντος τὴν μουσικὴν καὶ τὴν καλ-
λιτεχνίαν ἐν Ἐλάχι. ὅτε δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐ-
τῇ ὑποίᾳ εὑρίσκετο διέκρινε κανέναν κλειδοκύμβαλο
καὶ διαμέριστος κατελάμβανε πάντοτε τὸ κλει-
δοκύμβαλον, καὶ οἱ δάκτυλοι του περιέτρεχον ὡς
πτερωτοὶ τὴν κλίμακα τῶν πλήκτρων. Καὶ ἀλ-
λοτε μὲν ἐξετέλει μετὰ τῆς ἐμφύτου αὐτῷ γνώ-
σεως τεμάχια γνωστῶν ἢ ἀγνώστων ἔργων, ἀλ-
λοτε δ' ἀνέδιδεν ἀπὸ τῶν λευκῶν πλήκτρων ἀρ-
μονικούς, ἀλλ' ἀμόρφους ἔτι, ἀλλὰ δυστικαρίστου
τόνους, ὡς ἂν ἐνεπιστεύετο ἐπ' αὐτῶν τὰς σκέ-
ψεις του, ὡς ἂν προοινάζετο δι' ἐκείνων τὰς μελ-
λούσας ἀρμονίας, ἀτινες τότε συγκεχυμένως ἀ-
νεκινοῦντο εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του. Ἀλλ'
ὅτι καὶ ἀν ἐκφραντεῖν, ἀλλ' διαδήποτε σημεῖα καὶ
ἄν ἐπεδείκνυεν ὑπερόχου φύσεως, διαμέριστος
ἡδύνατο νὰ ἐκτινηθῇ βαθύτερον ἐνταῦθα, οὐ
τε καὶ γενναίωτερόν τι νὰ δημιουργήσῃ ἐν μέσῳ
ἡμῶν. Διεκρίθη ἐν τῷ ἡμετέρῳ πενιγρῷ Ὁδείος
ὡς εἰς ἐν τῶν μᾶλλον εὐελπίδων μαθητῶν αὐτοῦ
Παρέστη ἐν συναυλίαις ἐνώπιον τοῦ ἀθηναϊκο-
κοινοῦ ὡς δεξιώτατος κλειδοκύμβαλιστής. Αἱ
έφημεριδες δὲν ἔλειψαν νὰ ἀναγράψωσι τὴν ἐπί-
τυχίαν τοῦ μικροῦ Σαμάρα· τινὲς μάλιστα καὶ
προεφήτευσαν εὐρὺν μέλλον εἰς τὸν νεαρώτατον
μουσουργὸν, ὅστις σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχεν ἐπιχει-
ρότει νὰ γράψῃ καὶ μικρόν τι μελόδραμα ἐν συ-
νεργασίᾳ μετά τινος μουσικοῦδικτυάλου ἐκ τῶν
παρ' ἡμῖν. Ἀλλὰς μὲ δόλον τὸ μελόδραμά του, μηδὲν
ὅλας τὰς συναυλίας τῶν ωδείων, καὶ μὲ δόλου
τοὺς ἐπαίνους τῶν ἐφημερίδων, ἀν ἡ τύχη ἡ ἀλ-
λος τις λόγος ἡνάγκαζον αὐτὸν νὰ καθηλωθῇ
ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ τῆς Ἀττικῆς ἐδάφους, θὰ συνε-
μερίζετο τὴν τύχην, οὐδὲ θὰ ὑπερέβαλλε τὴν
φήμην πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ συναδέλφων αὐ-
τοῦ, τοὺς δόποιους γνωρίζουμεν καὶ μᾶς γνωρίζουστε.
Θὰ διεκρίνετο ἐν τῇ ἀξιολόγῳ χορείᾳ τῶν πα-
ῆγμάν ἐγκατεστημένων μουσικοῦδικτυάλων, θά
πολλάς ἡ ὀλίγας παραδόσεις, θὰ «τοιούτα
εἴνενται» εἰς τὰς συναυλίας τοῦ φίλειος, οὐσιώ-
σε ἐν ἀπὸ κατισθού εἰς κατισθὸν καυματομελόδρα-
μον κάνεναν βαλισμὸν θὰ ἐτονίζει καὶ κλενεν ποιήσει
τάκι, καὶ ἐνίστε θὰ ἐτύπωνε καὶ καμπίαν σύνθε-
σιν του ἐν Μιλάνῳ ἢ ἐν Νεαπόλει, τιτλοφορῶ
ιταλιστὶ ἢ γαλλιστὶ, καὶ ἀφιερῶν εἰς τὴν δεῖν
ἀξιέραστον δεσποινίδα. Δέν θὰ ἥχετο εἰς ἄμεσο
συνάρφειαν μετὰ τῆς θείας καὶ μεγάλης τέχνης

ητις ώς ή Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ἐν τῷ Λούρω,
μόνον ἐν Εὔρωπῃ εἶναι δρατή. Δὲν θὰ διευκρίνητε
καὶ δὲν θὰ συνελάμβανε τὰ δυσδιάκριτα καὶ ἀσύλ-
ληπτα σχήματα, ἀτινα ώς χρυσόπετροι ψυχαί,
ἐπτερύγιζον περὶ αὐτόν. Δὲν θὰ ἥκουεν ώς ὁ φι-
λόσοφος τὴν ἀξμονίαν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν. Δὲν
θὰ ἐμάνθανε νὰ πλέῃ ώς πεπειραμένος κολυμβη-
τῆς ἐπὶ τῶν βαθέων ὑδάτων τῆς νεωτέρας μου-
σικῆς. Δὲν θὰ ἐμαθήτευε παρὰ τῷ Δελιό, δὲν θὰ
ἐνεπνέετο τὴν «Φλώγαν Μιράμπιλις», δὲν θὰ
ἔγραψε τὴν «Μεδτζέ», δὲν θὰ προσηγορεύετο
μαέστρος ἐν τῷ Μιλάνῳ, δὲν θὰ ἔθριψαμβευεν ἐν
Ρώμῃ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ δὲν θὰ ἐπροφέρομεν μετ'
έγκυαχήσεως, ή Κέρκυρα δὲν θὰ τὸν ὑπεδέχετο
χαρμοσύνως, καὶ οἱ τηλεγραφηταὶ δὲν θὰ ἐλάμ-
βανον τὸν κόπον νὰ μάζι μεταδῶσωσι τὸ ἄγγελ-
μα τῆς ἀφίξεως του αὐτόσε. Θὰ διέμενεν ἐν μέ-
σῳ ἡμῶν ώς ὁ συγγραφεὺς ἐκείνος περὶ τοῦ ὄποιού,
ἐν νέχ ἡλικίᾳ ἀποθνάνοντος, λέγει που ὁ Γάλλος
Ρισπάνι ὅτι ὡς θεός, ὅστις δὲν ἐπρόφθασε
νὰ δημιουργήσῃ τὸν κόσμον τὸν ὄποιον ἔφερεν
ἐν ἔκυρῳ».

Τύπο τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀγγελίας περὶ τῆς εἰς
Κέρκυραν ἀφίξεως αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ
τῶν ἀγγελιμάτων ἀπινα θὰ καταστήσωσι καὶ
ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἀθήναις κοινωνούς τῆς «Φλόρα
Μιράμπιλις» καὶ τῆς ἐν τῷ Θεσπέρῳ ἐμφανίσεως
τοῦ νέου διδασκάλου, ἐγκρατεῖ τὰς ἀνωτέρω
γραμμάτες, ἀνεπιχρῆ, ἀλλ' ὅφειλόμενον χαιρετι-
σμὸν εἰς «Ἐλληνα καλλιτέχνην, οὔτινος ἡ φίμη
ἐπεξετάθη πέραν τῶν στενῶν ὅιών ἐν οἷς συνή-
θως διαιτῶνται ἐν αὐτακείῳ οἱ παρ' ἡμῖν ἐπι-
φνεῖς». Ἀλλὰ π.ιν ἡ πραχθώσω τὸ ἄρθρον εἰς
τὸν στοιχειοθέτην, ζωηρός τις πόθος γεννᾶται ἐν
ἔμοι, τὸν δόπιον τολμῶ νὰ διερμηνεύσω ἐνταῦθα,
ἐκ μόνης τῆς συναισθήσεως ὅτι διερμηνεύω τὴν
γνώμην παντὸς ἀληθοῦς φιλομούσου. Ἐπόθουν νὰ
ἴδω τὸν Σχημάρχον αὐτοπρωσίωπως διειθύνοντα
τὴν πρᾶξαν τῆς «Φλόρα Μιράμπιλις» καὶ
ἐνταῦθα, ὡς ἐν Κερκύρᾳ. Ἐπόθουν νὰ ἀπολαύσω
τοιαύτης ἑρατεινῆς ἑσπέρας ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ.
Πρὶν ἡ ἀναζητήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ θεία τέχνη
τοῦ Ὁρφέως καὶ πρὶν ἡ εὐμοιρήσωμεν Ἐλλήνων
μουσικῶν ἐπὶ ἐλληνικῶν θεμάτων ἐλληνοπρεπεῖς
ἐκχεόντων ἀρμονίας — ὅνειρον ὅπερ θὰ μένη ἀ-
νεκτέλεστον ἐπὶ γενεᾶς γενεῶν — ἀς ἀπολαύσω-
μεν, ἐν μιᾷ ἑσπέρᾳ καὶ ἐν μαγικῇ ὄπτασίᾳ εἰ-
κόνος, ητις θὰ διανοίξῃ ἐνώπιον ἡμῶν ἐπὶ βρα-
χὺ τὰς πύλας τοῦ ἀνωτέρου μέλλοντος. Ἀληθῶς
ἡ Κέρκυρα ἐδικαιούντο τοιαύτης προτιμήσεως ἐκ
μέρους τοῦ καλλιτέχνου, καὶ διότι εἶνε μουσικω-
τέρα τῆς πρωτευούσης, καὶ διότι εἶνε ἡ γενέτει-
ρα αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ τὴν Κέρκυραν αἱ Ἀθῆ-
ναι προθάλλουσι δικαιώματα ἐπὶ τῆς ιδιαιτέρας
μερίμνης τοῦ κ. Σχημάρχα, καὶ προσθίνουσι μέγιρο
τοῦ νὰ ἐλπίσωσι καὶ θυτίας φτι παρ' αὐτοῦ. Ἄν-
τυχόν μὴ τρέφῃ ἀφομάξεις ἐνθουσιασμοῦ, ἐκ τῆς
ἀθηναϊκῆς φιλομούσίας, ἀς μὴ στερήσῃ τὴν
πρωτεύουσαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸν δόποι-
ον θὰ τῇ ἐμπνεύσῃ ἡ ἀκρόασις ἔργου ὡς τὸ μετ'
οὐ πολὺ ἀκουόμενον ἐν Κερκύρᾳ, ἡ θέα διδασκά-
λου, ὡς αὐτοῦ. Τὸ πρῆγμα καιρὸς καθ' ὃν αἱ Ἀθῆ-
ναι ἀπὸ μητροπόλεως τῆς σοφίας καὶ τοῦ πολι-
τισμοῦ εἰχε καταντήσει ἀσημός πολίγην, καὶ ἔνε-
τένοντο ἔρημοι σχεδόν. Ἐν τούτοις εἰς τροπαιο-
φόρος Αύτοκράτωρ, ἐπανερχόμενος ἀπὸ αἰματη-
ροῦ μακροῦ ἀγώνος εἰς τὸ Βυζάντιον, εἰς τὴν
πρωτεύουσαν αὐτοῦ, πρὶν ἡ διαβῆ θριαμβευτικῶς
τὴν Χρυσῆν Πύλην, ἐμήκυνε τὴν πορείαν του, καὶ
διηγήθη εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀνῆλθε τὴν Ἀ-
κρόπολιν, καὶ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, ὅστις ἦτο
τότε χριστιανικὸς ναὸς, ἐτέλεσε τὰ ἐπινικια.
Ἄς μὴ φανῇ αὐθίκετος, οὐδὲ ἀνάρμοστος ἡ πα-
ραβολή. Ο μελοποίος τῆς «Μεδέσση» ἐν ἡ ζῷμεν
ἐποκῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς «Ἐλλην αὐτο-
κράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῷ αἱ Ἀθῆ-
ναι ἀνθύσι καὶ θαλλουσι περισσότερον τῆς ἐπὶ
τοῦ Βοσπόρου τὸν πολυτόνος πολυτόνος. Καὶ τὸ συμπέρα-
μα μένταν ὅτι τὸν Σχημάρχα πέπει, πρέπει νὰ τὸν
ἀκριτωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπονέμεντα τὰ νικητήρια
εἰς τὴν Κέρκυραν τῆς μορφας, εἰς τούτα ταῦτα
μονα τοῦτο ἐν τῷ πάντα ἐφ' ἡς ἀλλοτε ἡ σύνθηση
τοῦ πολυτόνου τοῦ καλλιτέχνικοῦ του
ταλάντου, ἐν τῇ γῇ, ητις παρὰ πάντα τὰ πλή-
γματα τοῦ χρόνου, τιμᾶται ὡς ἡ γῆ τῶν Μου-
σῶν, τῶν Χαρίτων, καὶ τῆς Ἀρμονίας.

Τυπ. «ΕΡΜΗΣ» ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΤΣΑΔΗ.